

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

6. Peculiares probationes Recentiorum examinantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

CERTAMEN VI.

*Peculiares probationes Recentiorum
examinantur.*

per pactum facere potest Deus, non solum, ut possit creatura illa, sed *ut velit*, & *faciat*, si potestatem solum ad eas operationes, vel eis aduersas indifferentem, & indeterminatam conferre, faceretque Deus ipsi potest, quia ulterius, ut determinate eas velit, ac faciat possit facere? nec in donatione auxilij, quo eam ipsi fecit potestatem determinate operationes illas, atque earum determinatas voluntates dare interpretatur, virtualiter, atque in radice congruæ vocationis (ut Patres aiunt) possit estimari, quia eas determinatè potius, quam ipsi oppositas voluntates, & operationes sub auxilij ab ipso donatis, vel aliquo absolute donatu possibili fore conditionatè prænouit? sed nec dominium vllum Dei erga eas operationes creaturæ illius absolute tale (necum malus, & principalis, quam sit creatura illius in ipsis) sue physicum, huc politicum, & quasi civile potest defendi: siquidem dominium, ut sit alteri vtrum coercens, facultas vendi re in omnem eius vsum pro Domini libito quouis alio tenente absque iuris alterius illius sue physici, huc politici quasi civilis præiudicio, & plena facultas est rebellis autem creaturæ illius possibilitate ac non repugnantia admittit præ eius tenentia earum operationum: imò & creaturæ illius ad eas determinatas operationes vsum Deo est impossibilis.

4. Tertiò probatur conclusio ex oratione, qua quivis homo, quantumvis obstinate dura, ac rebellis voluntatis pro sua conversione orare, non licet solum, sed veliter, & fructuose potest, atque eum cum spe orare Deum honestissime possumus, debemusque hortari: imò, & Ecclesiæ humilissima, certissimaque fide, quod eam precibus suis obtinere à Deo possit pro obstinatissimis, ac pericacibus Iudeis, Hæreticis, & Paganis orat, consequitur de facto fideliter sperat. Atque ex scriptura, authenticisque Ecclesiasticis historiis constat, obstinatissimum: infensissimumque fidei hostem Paulum à Deo conversum, atque Ecclesiæ, & Stephani, precibus eidem Ecclesiæ atque Apostolatu donatum, atque alios quam plures ad penitentiam atque eximiam sanctitatem Dei gratia perducidos. Confirmatur: quia nemo est adeo rudis, ac barbari generis, adeoque pravis moribus assuetus, aut erroribus obcuratus, qui tamen Deum esse faciat, & nihilominus se à Deo converti ad meliorem frangi possit: imò, & conuertendum, si Deus vellet non credit: siquidem cum stupidissimos gentium omnium, & obstinatissimos Mahometanos, dum falso suo Propheta, atque irrationali suæ legi remittunt, atque Christi fidem, & legem sectari hortantur, & rationibus urgemus, ac pene constringimus, nullum promptius, frequentiusque ab eis responsum audimus, quam nondum velle Deum, ut sectam suam abiicerent abiuraturusque atque in Christum credituros, eum Deus vult. Et sane cum eius rebellis à Deo creaturæ non repugnantia, & possibilitate admittit, eius generis aliquas non esse de facto à Deo productas, in rerumque natura absolute positas, sed omnes generis illius intra puræ possibilitatis carcerem manere conclusas non consistet, magna duris hominibus, gentibus, vel consuetudine prava in malum propensis, & obliuatis, an ex eius generis creaturis essent, qui converti à Deo de facto nequeant dubitandi ratio, ac subinde non omnino irrationaliter desperandi occasio præberetur: quare iure ea de eiusmodi creaturæ possibilitate opinatio, ut potest Dei omnipotentia, supremæque Domini iniuria communi insuper, non Christianæ solum Ecclesiæ, sed omnium hominum sententia, fideique, & spei nostræ aduersa eliminanda profus est: vltima probatio omnibus sententia nostræ Doctrinæ communis à consuetudine vniuersi fundamenti sententia aduersa petenda est: eam nos proponemus, & persequemur ostendentes eum eius creaturæ repugnantia consistere rationalium omnium, & singularum creaturarum libertatem: præstat modo peculiarem nec à Patribus tantum Recentiorum aliquot, quibus noster præiuit Ruiz, conclusionis nostræ, & communis probationem examinare.

1. EA vero probatio sumitur ex seria intentione, & voluntate diuina generali de omnium hominum salute per eorum libera opera, & merita ab ipsis de facto obtinenda à Paulo asserita 1. ad Timot. cap. 2. atque à nobis, ut dogmatica statuta controu. 4. d. 6. quæst. 1. ac frequenter controuersis sequentibus supposita. Supponit autem insuper probatio ad hanc seriam, generalem salutis omnium hominum voluntatem, & intentionem concipiendam Deum nulla scientia media ditigi, ac subinde nullatenus à futuritione conditionata nostri operis, & merita sub auxilio gratiæ Dei que vocatione futuri: unde neque eiusmodi seriam voluntatem, & intentionem salutis vllatenus posse pendere, aut impediri, ne à Deo conciperetur, & fieri, ut penderet impediri que posset, si scientia aliqua media dirigeretur, ut de prædestinatione diximus. Hoc etiam in scholæ nostræ principiis certum est, ac vero, & indubitato supponendum. Hinc inferitur per scientiam necessariam, ac simplicis profus intelligentiæ habere Deum quidquid scientiæ opus est, ut generalem illam veram intentionem, seriamque salutis omnium voluntatem concipiat. Inde pergunt: At nulla alia sufficiens ad eam voluntatem concipiendam sufficientia simplicis intelligentiæ necessaria, ac profus à nostræ libertatis exercitio independentis Deo adesse potest, nisi scientia, qua omnipotentia sua contineri saltem aliquod auxilium, cui consensus de facto sit quivis ex omnibus homo, si donaretur, cognoscat; et si pro eo signo, quodnam illud determinate sit non repræsentetur: id autem pugnat cum non repugnantia seu possibilitate rebellis à Deo creaturæ rationalis illius omnibus & singulis auxiliis Dei de facto restituta, si donentur: ergo ea rationalis creatura repugnat. Minor probatur: quia ea creatura non repugnante, aliquis ex omnibus homo, imò, & plures esse possunt, respectu quorum nullum congruum auxilium in omnipotentia, & dominio Dei claudatur: quare ex necessaria scientia comprehensua omnipotentia, & domini diuini etiam quoad extrinsecos terminos, & obiecta omnia ipsorum obiectiua veritas illa quod omnis homo alicui auxilio adhuc indeterminatè, & vage huius, vel illi exclusi in omnipotentia virtute, Dei que dominio subiectis sit consensus. Probant maiorem: quia vero intentio, ac desiderium, seriæque, atque ardens, tametsi inefficax, voluntas, (cuiusmodi de omnium hominum salute in Deo à Paulo Patribus & Catholicis Theologis asseritur) de eo concipi, haberi que prouideri (ac Deo subinde digne) ab illo solummodo potest, qui illud in manu, & potestate sua habeat, atque habere præuideat, & nouerit. Nequit autem Deus scientia alia necessaria, & pure simplicis intelligentiæ, quam designata in maiori illa propositione, salutem omnium serio, à se intentam, & ardentem desideratam in manu, & potestate esse sua prænoisse: ergo sola illa potest illam veram intentionem, ardentemque desiderium, & seriam voluntatem salutis omnium sufficienter præcedere. Maior proxima probatur: quis enim serio, et si inefficax ter nisi per imprudentiam, desideret, quod assequi in sua manu, & potestate non habeat habere necesse? ac insuper perpetuo in desideriis maneat, quin sibi, ac desiderio suo satisfacere se, ac de se posse cognoscat, & cuius satisfactionem ab alio solum sperare, & procurare possit? Confirmatur: quia nequit Deus desiderare, verè, & serio ut sit chimæra. Secundo: nec potest inefficaciter desiderare, ut non sit aliquid necessarium: imò nec de eius existentia, sue de eo, quod sit displicere: Ergo nec desiderare adhuc inefficaciter ut sit aliquid sibi impossibile. Denum per aduersarios Deo volenti serio inefficaciter salutem hominis restituti necessarium non est quod in eius manu plenè expediteque sit, atque

que esse Deus sciat illius salutem: ergo est contingens. Pater: quia, quod necessarium non est contingens est, iuxta regulas summum illis Dialecticis notas de modis contradictionis assignandis: certe, si contingens, possibileque absolute est, ex eius euentu de facto nil absurdum, aut inconuenientis debet inferri: inferretur autem hominem solum, cuius consensus in manu, & potestate sua solummodo esset, non autem Dei, superbe iactari posse se solum posse Dei desiderio serio de facto satisfacere, non autem ipsam Deum: item, & desiderium illud Dei serium frustraneum per totam æternitatem reddere: quod dissonum plane videtur, & absurdum.

3. Nulla impugnata acili solutione, quam sibi adhibent Recentiores, in hoc argumento, & confirmationibus patrum, tam ab autoritate Theologica, quam à ratione roboris video. Ab autoritate Theologica: quia frustrabilitatem, & consensus defectum intentionis veteris ac seris voluntatis de reprobi salute non ex solo arbitrio, & rano vlti auxilij sufficientis pro eius solius libito, arbitrioque libero ipsius, sed Dei etiam contra statam Theologiam ex omnes probationes probant, siquid probant. Cum certum apud Theologos omnes sit ex parte Dei salutem reprobi vere serio, & ardentem intendentis consensus, & conuersionis defectum esse non posse, sed ex parte reprobi ipsius tantummodo: cui Deus, ex quacunque denum scientia salutem inefficaciter, etiam adeo vere serio, & ardentem intendat, ac velit, ac de mediis sufficientibus ad conuersionem perseverantiam, & salutis consequentem prouideat, eorum liberum vltum plene permittit; quia ea intentione, & mediis sufficientibus prouidentia posita consensus, conuersionisque de facto reprobi, atque assequutionis gloriæ per illam in manu, & potestate plena, & expedita Dei vltis sit, sed penes liberam reprobi solummodo voluntatem. Hic autem ea omnia absurda à Recentioribus illata, æque inueniuntur, & currunt, si ea sint absurda censenda. Nec præstat respectu reproborum alicui saltem ex possibilitate consensuum plenam salutem esse in Deo potestatem eiusque scientiam necessariam, vt serio inefficaciter ea scientia intendat, ac de mediis pro libito prouideat, ac prouideat, cum serio inefficaciter ea scientia præsupposita intendit, ac de sufficientibus præ sua libertate prouidet reprobis illis, voluntarie se vlti libertatis, & arbitrij illorum, quoad intenti finis absolutam consequentem de facto permittit, ac subdit potestate absoluta sua sibi prænotat, quod respectu reprobi nulli ex possibilitibus auxiliis consensus, & conuertendo, nec habet, nec potest Deus habere; sed velit, nolit intento sine necessario carebit.

4. Nil inquam hoc præstat. Primò: quia intentio illa inefficax, quantumvis seria, & ardens salutis reprobi, ac mediis ad eius conuersionem, & salutem obtinendam sufficientem per scientiam eius plenam, & absolutam potestatis Dei ad conuersionem, & salutem reprobi de facto, & absolute per aliud aliquod siue determinate, siue vage auxilium, hoc vel illud, obtinendam minimè regulatur formaliter, sed per scientiam possibilitatis conuersionis, & obtentionis salutis reprobi à Deo per auxilium gratiæ: quæ, et si nullo auxilio obtinenda de facto sint, omnibus, & singulis gratiæ auxiliis obtineri possunt: quare, & per illa possunt absolute à Deo obtineri: immo ad prouidentiam de mediis solum sufficientibus ea intentione posteriorem nec scientia de absoluto defectu conuersionis, & salutis reprobi sub ipso formaliter præcedit, nec scientia vtriusque sub alio auxilio siue vage, hoc, vel illo, siue determinato absolute futura; tametsi ad denegandum in peccati poenam auxilium efficax, sub quo conuersio, & salus reprobi absolute forent, frustrationis huius conditionatæ media scientia præcedat. Si autem, neque ad intentionem illam seriam inefficacem, neque ad prouidentiam mediis sufficientem pro vltio reprobo nullatenus ea scientia præcedit, eiusmodi intentione, & prouidentia Deum potestate illa plena, & expedita ad conuersionem, & salutem illius de facto obtinendam vti nolle, atque ei pro arbitrio suo renunciare potest censei, vtgetur, quia intentione communis illa salutis omnium ex quavis scientia habeatur, non

renuntiat iuri conferendi cuius hominum auxilia efficacia, cum ex illa conferat libere auxilia efficacia (ratione quorum in sua potestate conuersionem, & salutem eorum habet) prædestinatis, qui sunt posterius electionis, & potestatis sue renuntiare, atque pro suo arbitrio vti nolle, potest intelligi: ergo ad intentionem illam concipiendam opus non est, vt prius ad ipsam scientiam illa plena illius potestatis præcedat, vt ipsi per eam intentionem libere à Deo renuncient. Pro potestatis autem signo electionis mediis sufficientem prouidentiam erga reprobos, pro quo iure illo conferendi efficacia nolle vti, ac renunciare intelligitur, scientia illa necessaria non est alicuius possibilitis auxilij congrui determinati, & vage in omnipotencia sua contentis media de auxiliis determinatis efficacibus, quæ reprobo negatur, & neque hæc negatur ex intentione inefficaci salutis reprobi, quæ ad ea deneganda, nequit inducere, sed potest ab eorum negatione Deum retrahere, neque ex ea intentione, & scientia media denegatione conditionatæ conuersionis, & salutis reprobi sub auxilio sufficienti quod donatur: ex qua scientia & intentione ab eius collatione potius retrahitur Deus: solum ergo ex scientia conducentia, & sufficientia potestatis illius auxilij ad reprobi conuersionem, & salutem, quod in Dei omnipotencia continetur, eligi illud vi intentionis illius potest: Ergo ex nulla scientia necessaria conuersionis salutis reprobi sub auxilio indeterminate, & vage, hoc vel illo, vel media de futitione vel non futitione conuersionis, & salutis, salutis serio, ardentique, etiam inefficaciter, omnibus hominibus intenditur et de sufficientibus mediis reprobis prouidetur: quia ad eam communem intentionem, & sufficientem medium pro reprobis electionem consensus illis sub auxilio aliquo, vel vage, vel determinate præcisi formaliter oportet.

5. Inde constat falsam esse maiorem primam syllogismi efformati ab hisce Recentioribus numero 1. ad medium scilicet solam scientiam naturalem, & necessariam atque independentem à nostris libertatis exercitio de alicuius auxilij saltem vage, cui consensus, quia homo sit inclusione in diuinam omnipotentiam possit, ac debere Deum dirigere ad seriam, etiam inefficacem intentionem communem salutis omnium hominum concipiendam. Ostendimus enim proxime eiusmodi intentionis illius, non solum respectu omnium hominum rationalium creaturarum possibilium (de quibus omnibus quæstio procedit verum respectu absolute efficiendi directiui de facto non esse, nedum esse debere, sed sola scientia conducentia auxiliorum in Dei potestate forum ad conuersionem, & salutem creaturæ cuiusque atque possibilitatis absolute earum ab auxilio illi cuiusvis creaturæ conuersionem, & salutem potest à Deo inefficaciter toto ardore, ac serietate, citra efficaciam possibilis, intendi. Ad eius maioris probationes datur numero 2. respondetur eas omnes in eo peccare: quod serietatem & ardorem inefficacis intentionis dicitur cum ardore, & serietate intentionis efficacis de se, & ab intrinseco infirmitatis confundit. Hæc enim nec per alios obtinendum finem potest aliquis intendens nisi in manu, & potestate sua habeat, vt ille alius intentum finem indefectibiliter apponat; alioqui & frustrabitur, ac tandem inefficaciter finem illum intendens, contra efficaciam intentionis naturam, atque dignam Deo prouidentiam, & perfectionem; inefficaci vero intentione (quantum intra inefficaciam seriam) finis per alium obtinendi, siue, vt alius finem pro suo arbitrio & libertate obtineat, cum inde non teneatur Deus media efficacia (quibus in sua manu finis ab alio assequutionem infallibilem, scilicet à Recentioribus intento habet) adhibere, quod ea ad determinatè prænotat, ac de reliquo vltum eorum, & finis assequutionem alterius (quem serio vult, vt assequatur) arbitrio & potestati permittit: quod etiam respectu bellis illius creaturæ præstat, sicut de facto respectu reproborum omnium præstat, inque salutis eorum perpetuo inefficaciter deserta, inque salutis eorum libertati permittit finis assequutionem ea intentione præstat, nec media efficacia per electionem adhibere, siue

ex ipsorum, siue ex voluntatis siue defectu, dummodo sufficientia adhibeat, ut intentionis illius veritati, & serietati satisfaciatur, quæ ad potestatem absolutam illi homini à Deo faciendam per media sufficientia extenditur, atque ita procurandum, non autem vltius à Deo faciendam illud de impossibilitate desiderij diuini, adhuc inefficacis, de existentia chimæ, vel non existentia entis necessarij paritatem ad rem præsentem non habet: cum vtrumque absolute impossibile sit, & ad quod obtinendum medium nullum adhuc sufficiens esse nequit, atque in impossibile cognitum desiderium esse non possit, nec sine medio quod ad finis intenti affectionem conducat: salus autem creaturæ illius absolute possibilis, & Deo ipsi eius assequutio possibilis per media sufficientia in sua omnipotentia contenta, quæ illam consequendi rebus illi creaturæ absolutam facerent potestatem.

6. Probat secundo Recentiores ex infinitate satisfactionis, & meritum Christi morte consummatorum, quæ delectis cunctis, præmissis, & possibilibus excelsis, ut ad Hebr. 4. dicitur: *pro omnibus gustauit mortem*. Ex quo præter simile argumentum proxime efformato, & dissecto sic vigentius ab absurdo nostram, & suam hanc sententiam ipse probant Recentiores. Nulla est possibilis adeo rebellis creatura, respectu cuius auxilia efficacis possibilia absolute non sint, non aliqua solum, sed omnia etiam auxilia quæ sunt de facto sufficientia. Patet: quia in doctrina de efficacia auxiliorum extrinsecus solum à consensu nostro constituenda (in qua solum questio procedit) eo ipso, quod auxilium sufficiens quoad positum sufficientia, & potestatis physice antecedentis ad consensum sub illo sit consensum, sub illo possibilis cuius rationali creaturæ absolute est, quare, & efficacia consensu illo constituenda est absolute possibilis. Pergunt Recentiores: ergo merita Christi, quæ præmium omne absolute possibile, & ultra infinites, merentur auxilia efficacis omnia, & singulis, quantumvis rebellibus, & obduratissimis creaturis rationalibus, ergo, & absolute possibilis est meriti Christi huius respectu auxiliorum horum efficacium cuius creaturæ rationalis, etiam obstinatissime, remuneratur. Patet etiam siquidem ex impossibilitate absolute remuneratoris absolute remuneratio, quare, & meritum, quod vtrumque essentialiter respicit, est necessario absolute impossibile. At Deus, nequit esse remunerator eorum efficacium auxiliorum donatione rebellis illi creaturæ nulli auxilio consensura, cum ea in manu, dominio, & potestate sua non habeat respectu illius creaturæ, in aduersariarum sententia: ergo sola illa creatura in cuius absolute potestate antecedente est auxilia efficacis reddere poterit esse remuneratrix meritum Christi præmio illo, quod absolute est promeritus, atque adeo aliquid Christus promeritus est quo Deus ipsum remunerare non potest, si rebellis illa creatura non repugnet.

7. Respondetur tamen facile ex suppositione, quod creatura illa adeo rebellis, & dura nulli auxilio consensura sit, efficaciam auxilij eius, scilicet consensu, siue conditionato, siue absolute constituendam, repugnare: quare in ea suppositione merita Christi ad auxilia efficacis illi creaturæ, quæ efficaciam non extendi potius, quam ad impossibilitatem realem, quia in ea suppositione, ut dixi eorum efficaciam repugnat, proinde, nec Deum, nec creaturam illam aut aliquem alium remuneratorem esse in ea suppositione præmio efficacis auxilij, in suppositione ead. repugnante: quia nec creaturæ illius, nec alterius cuiuspiam, Dei etiam potestate, fieri potest, ut creatura illa ex suppositione quod nulli auxilio consensura sit, aliquid sit consensura illudque auxilium consensu suo efficaciam reddere possit. Considerata vero de creatura illa, & auxilij cuiusvis ipsi possibilis, quibus, adæquata eius potentia in actu prius ad consensum, vel eius omissionem vel dissensum constituitur, possibilem absolute consensum illi rebellis creaturæ esse: quare, & auxilij efficaciam eo consensu constituendam, atque, Deo etiam esse absolute possibilem eius auxilij casu, quo consensura sub illo creatura illa foret, donatione, ac proinde, & pro priori ad vsum libertatis creaturæ, & auxilij eius donatione auxilij conferendi essentia solummodo considerata, cui efficaciam non repugnat, potestque, ut possibile solum præmium sub meritis Christi venire, nec Deo auxilium cum ea antecedenti potestate ad efficaciam conferre, repugnare: quare neque esse auxilio illo, possibiliter solum efficaciam, meritorij Christi remuneratoris, sicut nec creaturæ illi (non quidem

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

eorum meritum esse remuneratricem quod implicat) sed consensu suo, quo auxilium in actu, potest efficaciam reddere absolute sibi possibilem materiam præbere auxilij efficacis à Deo donandi ex subsecutura post, nec pro illo priori repugnante, scientia media de ipsius conditionato consensu sub auxilio illo, eiusdemque auxilij efficaciam, tamen quia, & consensu conditionato creaturæ pro posteriori signo vsum libertatis creaturæ illius, ac subinde scientia media consensu de conditionata futuritione sub auxilio illo abest, imò adest opposita de negatione consensu sub illo, nequeat illud, quia efficaciam donare, sicut nec exercitio illo & vsum libertatis creaturæ illius posito & expectato auxilium illud efficaciam reddere, nisi chimærica coniungendi contradictione consensum cum eius negatione potestate vltimus potest.

CERTAMEN VII.

A solutione vnici fundamenti opinionis aduerse nostre, & communis probatio postrema.

1. Postremam hanc rationem tribus datis certis, ibi non adiunximus ante examen rationum, quas certis, reiecit: sed in hoc certam, referuauimus ubi erant aduersariarum fundamenta eruenta: quia ex eorum euerfione defumenda postrema ratio est: vnicum autem affirmantis sententia aduersæ fundamentum ex euerfione libertatis creaturæ defumitur: quia, si ad attributa necessaria omnipotentia, ac Dominij diuini spectat continetia alicuius saltem vage, & indeterminate auxilij, cui creatura quævis rationalis sit consensura, ac subinde creaturam rationalem nulli omnino auxilio potestatis, & dominij diuini consensuram esse repugnet: ergo ex necessitate eius consensum antecedente, cum in omnipotentia, & dominio diuino, tunc in natura creaturæ cuiusvis rationalis (quæ omnia eius consensum natura antecedunt) non potest non alicui auxilio Dei consentire: ergo ex necessitate antecedente natura consensura est: ergo non libere iuxta firmissima nostra in Philosophia, Theologia, scriptura, Patribus & Conciliis de libertate causarum & effectuum principia & consequentias ad non eam fere probatas tom. 1. de Deo vno controu. 3. fusissima d. 1. per tot. sed tamen, nec libertatem creaturæ rationalis, & operationis eius euerit, neque vltimus eo argumento probati ostendendum hic est, ut nullo fundamento oppositam sententiam de possibilitate creaturæ à Deo rebellis nulli prorsus auxilio consensuræ, & subinde impredictabilis nisi monstramus: id autem imprimis probato. Etenim ex necessitate etiam antecedente natura, & causalitate alicuius ex pluribus effectibus distinctum, & vage non tollitur libertas causæ ad quodvis eorum determinate apponendum: ergo neque ex necessitate antecedente natura creaturæ cuiusvis rationalis ad consensum sub aliquo auxilio distinctum, & vage creaturæ, & consensu illius sub auxilio quouis indeterminato tollitur libertas. Consequentia est certius, certior, ea quæ in antecedenti continetur: siquidem necessitas antecedens alteri vtrū agendi physice, & absolute posita, ex parte antecedentis præcedit: necessitas vero consentiendi alicui auxilio vage, huius, vel illi ex contentis in dominio, & omnipotentia Dei physice, & absolute posita consensum nullquam præcedit: cum nunquam coniunctum, & cumulus totus auxiliorum in Dei omnipotentia, & dominio clausum, (in quo solum toto, & coniunctum sumpro necessitas consensu alicui auxilio distinctum, ex quibus coniunctum illud, & cumulus auxiliorum omnium constituitur, esse concipitur, & admitti potest) ex parte actus primi à Deo donetur, & addit.

2. Antecedens mille exemplis à Theologia, & Philosophia admissis, & ab omnibus admittendis probatur: Primo enim Christi Domini humanitas ex antecedente impeccabilitate vi vnionis hypostatice ipsi induta, & præcepto absolute ipsi imposito acceptandi mortis, & idem est de reliquis præceptis naturalibus positius aliquid agendi physice, necessitatem antecedentem agendi, eliciendi, que actum acceptandi mortem distinctum, hunc vel illum

habet: